

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΛΑΚΟΥΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :) Μαυρίκιος, 35 ετών.
Μάρθα, γυναίκα του, 30 ετών.

(Στο Παρίσι, σ' ένα κομψό σαλόνι. Η Μάρθα κάθεται σε μία πολυθρόνα και κεντάει. Ο Μαυρίκιος κάθεται λίγο πιο πέρα και διαβάζει μία εφημερίδα).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ (πετώντας έξωρα την εφημερίδα). — Άχ, Θεέ μου!

ΜΑΡΘΑ. — Τι έχεις, Μαυρίκιε; Γιατί αναστέναζες;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ά, έτσι τυχαίως...

ΜΑΡΘΑ. — Διαβάσες τίποτε διασκεστό στην εφημερίδα;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν διάβασα τίποτε.

ΜΑΡΘΑ. — Τι έκανεσ τόσο ώρα; Προσπούσων λοιπόν ότι διαβάζεις; Τι έχεις, Μαυρίκιε; Τι μου κρύβεις;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μή γίνεσαι παιδί, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ. — Πές μου τί έχεις. Νομίζεις πως μπορώ να σου κρυφίσω; Άπο χτίς εκούθου ταρωμένο.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Είνε φαντασία σου.

ΜΑΡΘΑ. — Πές μου τί συμβαίνει;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν συμβαίνει τίποτε... (Σηκώνεται έξωρα). Μάρθα, θα πάω κάπου για μία υποθεσί μου. Άν άργήσω να γυρίσω, μήν άνηρωχίσης...

ΜΑΡΘΑ. — Τι λόγια είνε αυτά; Ποθ θα πάς; Γιατί θ' άργήσης να γυρίσης; Πές μου, τί συμβαίνει; Μαυρίκιε... Τι έχεις;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν έχω τίποτε, άγαπημένη μου. Είμαι και σήμερα εντυχιωμένος, όπως πάντα. Και πώς να μήν είμαι εντυχιωμένος, αφού ο Θεός μου έδωσε για σύντροφο της ζωής μου εσένα; Έδωκε την πιο όμορφη και την πιο καλή γυναίκα του κόσμου...

ΜΑΡΘΑ. — Και όμως... Δέν μπορώ να ήρωάσω. Υπολειπόμενα πως κάτι σου συμβαίνει. Ξέρω καλά πως αισθάνομαι πάντα ό,τι η' άκρυβής στην καρδιά σου. Και ποτέ-ποτέ δέν η' άπάτησων τά προσασθημάτά μου.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Και τί προσασθημένα σήμερα;

ΜΑΡΘΑ. — Δέν ξέρω ακριβώς τί... Κάτι όμως, κάτι σοβαρό σου συμβαίνει... Κάπως κίνδυνος σ' άπειλά.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Φαντασίες...

ΜΑΡΘΑ. — Όχι, όχι. Κάτι σοβαρό μου κρύβεις...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ό, μόν άνηρωχίς... Δέν είνε τίποτε...

ΜΑΡΘΑ. — Πές μου λοιπόν. Πές μου τί είνε... Μά δέν βλέπεις πως άγωνιά; Είνε προτιμότερο να μου πής να ξέρω τί συμβαίνει.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Έ, λοιπόν... Μάλιστα με κίλισσων στη λέσχη. Σέ βιαθίμ που ήρθαμε σ'α ζήρια...

ΜΑΡΘΑ. — Εσύ, Μαυρίκιε... Έσύ που είσαι τόσο εγγενής, τόσο όμοιονετίς...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μά δέν ξέρεις... Ο άλλος αυτός σίμωσε τό χέρι του και με χτύπησε...

ΜΑΡΘΑ. — Ά! Και τον χτύπησε κ' εσύ ύστερα;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν πρόφτασα. Ήρθαν άμέσως και μάς χώρισαν. Μά η μονομαρία μαζί του, είνε άναπόφευκτη...

ΜΑΡΘΑ. — Η μονομαρία... Η μονομαρία έχει καταγορηθί καλά, άπαρωρεμένα...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν έχει καταγορηθί, Μάρθα. Γίνετα σπανιότερα. Αυτό είνε μόνον... Όταν ο λόγος είνε πολύ σοβαρός και ό αντίπαλοι άνηρουν στον καλό κόσμο, η μονομαρία επιβάλλετα...

ΜΑΡΘΑ. — Ά! Και τον χτύπησε κ' εσύ ύστερα;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν πρόφτασα. Ήρθαν άμέσως και μάς χώρισαν. Μά η μονομαρία μαζί του, είνε άναπόφευκτη...

ΜΑΡΘΑ. — Η μονομαρία... Η μονομαρία έχει καταγορηθί καλά, άπαρωρεμένα...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν έχει καταγορηθί, Μάρθα. Γίνετα σπανιότερα. Αυτό είνε μόνον... Όταν ο λόγος είνε πολύ σοβαρός και ό αντίπαλοι άνηρουν στον καλό κόσμο, η μονομαρία επιβάλλετα...

ΜΑΡΘΑ. — Θεέ μου! Τι κακό είνε αυτό πάλι; Η Μοίρα λοιπόν φθόνισε την εντύγία μας; Και τί θα γίνω εγώ χωρίς εσένα, τό φως, την χαρά της ζωής μου, Μαυρίκιε, άγαπημένε μου;... (Τόν άγκυλάζει σφιχτά). Μήν πάς, Μαυρίκιε. Άκούς; Μήν πάς! Δέν θέλω να πεθάνης! Δέν θέλω!... Θα πεθάνω κ' εγώ... Θα τρελλαθώ!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μή κινής έτσι, άγάτη μου... Σκέφου λίγο πιο λογικά...

ΜΑΡΘΑ. — Πιο λογικά. Τη στιγμή που σε χάνω!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Θέλεις εγώ, ό άγαπημένός σου, να φανθώ δειλός και άνανδρος;

ΜΑΡΘΑ. — Τι δυστυχία άνέλπιση μάς βρήκε, Θεέ μου!

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Τά έχω κανονίσει όλα, έχω φροντίσει για όλα... Κι' άν με σκοτώσθ ό αντίπαλός μου...

ΜΑΡΘΑ (διακοπώντας τον). — Θα σκοτωθώ κ' εγώ!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ (συνεχίζοντας). — Θα είσαι εξησφαλισμένη.

ΜΑΡΘΑ. — Μή μου μιλάς γι' αυτά τά πράγματα. Δέν η' ένδιαφέρει τίποτα στον κόσμο, εκτός από εσένα...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Άλλά μήν απέλπίζεσαι... Ξέρεις ότι είμαι καλός σκοπευτής.

ΜΑΡΘΑ. — Δέν η' άγατάς... Άν η' άγαπούσε, δέν θα πήγαινε. Μήν πάς, Μαυρίκιε... Μείνε... Μήν πάς! Για να μήν σθ πθ ό κόσμος άνανδρος, προτιμάς να με καταστρέψης;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Άντίο, Μάρθα!... (Την φιλεί). "Η όχι, όχι, άντίο! Καλή άντίμωσι! Σε μόνον ώρα θα είμαι εδώ! Είμαι βέβαιος πως δέν θα πάθω τίποτε!

ΜΑΡΘΑ. — Ο Θεός μαζί σου, άγαπημένε μου!... Άχ, δέν μπορώ πεί άντε να μιλήσω... Τρέμο... (Φιλούνετα βουά, απειλισμένα. Ο Μαυρίκιος φέρνει, πνιγντας τους λυγμούς του).

ΜΑΡΘΑ (μόνη, με φωνή αδυναμένη). — Έφυγε! Πηγαινέτα στο θάνατο!... Πάει για να σκοτώσθ η' να σκοτωθί... Τι άγονία!... Τι ισοτύμια!... Και όλα αυτά για μία ποίς ξέρει πόσο άνοητη, άφορηή!... Και ό αντίπαλός του θα έχη οικογένεια βέβαια κ' αυτός, θα έχη μητέρα, αδελφή, ίσως να είνε παντρωμένος κ' αυτός! Και θ' άγωνισθ και ό δικός του, όπως εγώ. Άλλ' αυτός κ' αταί... Ο Μαυρίκιος δέν έδωσε καμιά άφορηή... Ο άλλος τον χτύπησε... Άλήθεια όμως... Είνε γεννητός, ο Μαυρίκιος! Πρέπει να είμαι υπερίσχυνη γι' αυτόν... Έγώ είμαι δειλή και άνανδρη, που τον παρακαλώσα να μείνη, Άπαυτοόσα να παραθί τίς παρούσεις της ήρωικής και ενγενούς οικογενείας του! "Ω, βέβαια, δέν ήταν δυνατόν να μήν πάη. Και τούτσηα πως δέν η' άγατάς!... Ένώ με λατρεύετα τόσο!... Μά έπρεπε να σταθί πιο ψηλά και από την άγάτη του ακόμα. Το σύμβολο της οικογενείας του είνε: "Όλα για την τιμή!... Πώς τό ξέγασα, Θεέ μου! Δέν είμαι άξια να είμαι γυναίκα του. Δέν είμαι άξια να φέρω τό ένδοξό του όνομα... Μαυρίκιε!... Άγάτη μου!... Μέσα στις ήμέρες σου τρέχει τό αίμα των γενναίων εκείνων ήρωών, από τους όποιους κατάγεται; Έγώ ήμουν μία δειλή μικρή γυναικούλα, που όλίγον όταν σου έλεγα να μείνης! Μά τώρα κατάλαβα τό μεγαλείο της φυχής σου... "Ω, πόσο περισσότερο σ' άγαπώ τώρα, γενναίε μου ήρώτα!

(Έξωρα η πόρτα άνοιγει, και ο Μαυρίκιος μπαινέτα μέσα σώος και άβλαβής. Η Μάρθα ριχνετα στην άγκαλιά του, κ' έκείνος την άγκυλάζει με πάθος).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μάρθα!... Άγάτη μου!... Έσύ είσαι για μένα ό,τι πολτιμότερο έχω στον κόσμο... Είχα διαρκώς μπροστά μου τό λυπημένο σου πρόσωπο άπ' τη στιγμή

πυθφια. Άγωνα άκατάπαντα τά λόγια σου: «Μήν πάς... Μαυρίκιε... Δέν η' άγατάς»!

ΜΑΡΘΑ. — Άγαπημένε μου! Άγαπημένε μου! Ήρωά μου! Γενναίε μου!...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Δέν μονορούτα λοιπόν, να δέν μπορωετα, να μήν είσασκούσθ την παρακλησί σου. Τά διακουμένα σου μάτια με παρακαλούσαν παντού...

"Όχι, δέν έχω την δύναμη να σε χάνω να υποφέρει περισσότερο, να καταστρέψθ την εντύγία σου...

ΜΑΡΘΑ. — Λοιπόν, Μαυρίκιε; Τι είνε; Πές μου. Δέν μονομάχησε;

ΜΑΡΘΑ : "Έφυγε... Πηγαινέτα στο θάνατο!..."

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Καλότυχος που πέθανε στη μέση του σπιτιού του και τόν έτριγυρίσανε κι' οί δικοί του, κι' άλλου σ' εκείνο που πέθανε σέ ξενοδόγου σπιτί, Δέν έγινε τού σπιτί ασάφους κι' ο νεύς κουρνιαχτισμένος. Δέν βλέπει μάνη νά τονή, μήτε αδερφά νά κλάη. — Μανάνα μου σφαλίστε, χέρια μου σταυρωθήτε, και σν χορμί λεβέντιου απλώσανε μοναχέ σου.

Ποιάς ήταν κειός που σούφερε τέτοιο κακό χαμπέρι; Είχε ποδάρια νά σταθί και χείλη και σου τσίπειε και στόμα και στό μήλως και σουτε τέτοιο λόγο; Σούπε το πός απέθανα στής Ξενιτιάς τή μέρη, Ξένοι με σθανάσανε και Ξένοι με χηδέφταν, δίχως λιβάνι και κερι, δίχως παπά και ψάλτη, άπόξω από την εκκλησιά σ' ένα χωράρι χέρσο!...

Πρέπει τούς καλοθάνατους νά μνή τούς πολυκλαίνε, παρ'ό τούς κακοθάνατους τούς θαλασσονημένους, αυτούς που τρώει ή θάλασσα και που χηπάει ο βράχος και πάει χόρια τού χορμί και χόρια τού κεφάλι...

Τόν πήρανε τ'α ρέματα, τόν πίν στην 'Αλεξάντρα και βγήχαν ή 'Αλεξαντρινές νά πλύνον, νά λευκανών. — Γιά ιδές κορμί γιά καμογά και μέση γιά βελούδο και δάχτυλα μισουρωτά γιά βροχοδαχτυλίδια.

Κιού που κάθεσαι ψηλά, κατέβα παρακάτω. Θέλεις κατέβα δυό σκαλιά, θέλεις κατέβα τρία και κούνα τού κεφάλι σου νά πέση τού στεφάνι και κούνα τ'α χερσά σου νά βγούν τ'α δαχτυλίδια. Κι' από τ'α σήμερα ήμεροά κι' από την ώρα ποτή, θέ νά σ' αλλάξουν τ' όνομα και θά σε λένε χήρα.

Τίποτε δέν ξηγήμα μες στον άπ'άνω κόσμο παρ'ά τή μάνα με παιδιά, την άδερφή κι' αδέρφια και δυό αδερφές άγκαριαδικές που νάν' άγατημένες, κι' άν τ'όχον δρόμο άλαργινό, άντίμα τόνε κάνουν.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Μάρθα! 'Αγάτη μου! Δέν καταλαβαίνεις; Γύφισα πίσω...

(Η Μάρθα φεύγει έξω από την άγκαλιά του και πέφτει σέ μιά πολυθρόνα).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Ναι, αγάτη μου!... Γύφισα πίσω... 'Ηρθα στό σπιτάκι μας, στή φοιλή μας... Σ' άδειάω...

ΜΑΡΘΑ. — Και πός, πός θά διαλογηθής;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Οί φίλοι μου θά τ'α διαφώσουν όλα. Θά τούς πώ μάλιστα, άν έπιμένη ο άντίπαλός μου, νά τού ζητήσουν συγγνώμη έξ μέρους μου...

ΜΑΡΘΑ. — Εσύ, Μαυρίκιε, θά τού κάνεις αυτό; Εσύ; ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Γιά σένα, αγάτη μου! (Πηγαίνει κοντά της, την άγκαλιάζει και την φιλεί. Έκείνη μένει άκίνητη, σκεφτική).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ. — Τί σκέπτεσαι, Μάρθα; Μήπως με περιφρονείς, γιατί γύφισα; Δέν είσαι έντιμημένη τώρα που ήρθα κοντά σου, ποτιμώνας τή δική σου έντιμιά από την έντόλημή του κόσμου; Δέν είσαι ένταξιστική γιατί σέ άκουσα; Δέν μπορώ νά καταλάβω... Μοί φαίνεται τόσο παράξενη ή στάσις σου, ή σιωπή σου... Μήπως δέν με άγαπάς, όπως πρώτα; Μά, μίλησέ μου, μίλησέ μου λοιπόν. Μοί κάνει κακό ή σιωπή σου αυτή. Πολύ κακό. Δέν ξέρω τί νά έντοθέσω... Φοβάμαι...

ΜΑΡΘΑ (με σκυμμένο κεφάλι, σιγά, σάν νά άνειρενέται). — Όστε τού έκανες αυτό, εσύ; Γύφισε πίσω... Εσύ... (Πιό δυνατά). Δέν τού έπεριμένα από σένα αυτό, Μαυρίκιε! Δέν τού περιμένα... Και τώρα... Δέν ξέρω, δέν ξέρω κι' έγώ τί έχω... 'Ισως, ίσως είνε από την μεγάλη μου χαρά... Ναι, χωρίς άλλο, είνε από την μεγάλη μου χαρά... Από τή συγκίνηση, γιατί ήρθες... Ναι, αυτό είνε... (Πολύ σιγά προς τόν έαυτόν της). Τί παράξενο, Θεέ μου!... Θά ποτιμώσασα νά πήγαινε... Μοί φαίνεται πός τόν άγαπώ λιγώτερο τώρα!... Θεέ μου, Θεέ μου!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΕΝΑΛΚΑΣ ΚΑΙ ΔΙΣΧΥΝΗΣ

ΤΟΥ ΓΚΕΣΝΕΡ

Ο Μενάλκας ήταν ένα νεύ βοσκάκιου κι' εγγύαγε τού κοπάδι του στό βοινο. Μιά μέρα έβασε ένα πρόβατο και πήρε με την άράδα τ'α λαγριά για νά τού βρή. Καθώς έπροχωρούσε, ανακάλυψε μέσα σέ κάτι γαυόκλαδα έναν άνδρα που τού μεσημεριάνου κάμμα τόν είχε άναγκάσει νά Ξαπλώθι εκεί, για νά βρή λίγη δροσιά.

— Ά! παλληκάρι μου, τού φώναξε ο άγνωστος σάν τόν είδε Ξαρνικά μπροστά του. 'Ηρθα από τ'α χτίς σ' αυτό τού άγριο βοινο για νά κνηρήσω άγροβάδα, αλλά έβασα τού δρόμο και δέν Ξέρω από πού νά βγω. Όσο κι' άν έπιανήρα, τίποτα δέν καταφθισα νά βρω. Ούτε καλύβα για νά κοιμηθώ, ούτε βροί για νά σβίσω τή δίρα μου, ούτε φαί για νά χορτάσω τήν πένα μου...

Μόλις τ' άκουσε αυτά ο Μενάλκας, έβγαλε και τούδωσε άπ' τού σακκούλι του φουμί γιά γλυκό τυρί, ύστερα Ξεζωμάσε άπ' τού πλευρό του ένα φλασάκι με γάλα και τού είπε:

— Πιέ όσο θέλεις άπ' αυτό τού γάλα κι' ύστερα έλα κοντά μου νά σου δείξω τού δρόμο.

'Αφού ο Ξένος έφαγε κι' έπιε για καλά, άκολούθησε τού βοσκά κι' έκείνος τόν έφερε πέρα άπ' τού βοινο.

Την ώρα που θά χωρίζονταν, ο κνηγός Δισχύνης — έτσι λεγόταν ο άγνωστος — έπε στο σύνδο του:

— Όραίε μου βοσκέ, μου έβασες τή ζωή. Αν δέν ήσουν ένύ, θά πέθανα μέσα στό δάσος. Με τί τρόπο λοιπόν μπορώ νά σου Ξεληρώσω τού καλό; Θέλεις νά-θεις μαζύ μου στην πολιτεία; Έκει δέν κάθονται σέ καλύβα με καλαμμένες σκεπές, αλλά σέ μαρμαρένια παλάτια. Θά κατοικής στό σπίτι τού δικού μου, θά τρώς μες σ' άσημένα πιάτα και θά πίνης σέ χρυσά ποτήρια...

— Τί δουλειά έχω έγώ στην πολιτεία; άπάντησε ο Μενάλκας. Καλά είμαι κι' έδώ στό μαζού μου καλύβι. Μέσα σ' αυτό δέν φοβάμαι ούτε τις μεγάλες βροχές, ούτε τούς θυμωτικούς άνέμους. Αν τού καλύβι μου δέν περιστοιχίζεται από κολώνες, όπως τού τραγυρίον χαροπόρα δέντρα και καταρράσινα κήληματα. Όποτε διψώ, πάω στην κοντινή βροί και γεμίζω τού πήλινο σταμνί μου με κρουσταλλένιο νερό. Ξέρω νά σου πώ πός έχω και γλυκό κρασί. Τρώω δτι μου δίνουν τ'α δέντρα και τού κοπάδι μου. Κι' άν δέν έχω χρυσά ή άσημένα σκεύη, όστούς στολίξω τού τραπέζι μου μ' ένδοσια λουλούδια...

— Έλα μαζύ μου, βοσκέ, έξακολούθησε παρακλητικά ο Δισχύνης. Υπάχον και στις πολιτείες δέντρα και λουλούδια. Έκει θά ιδής όλόσις δεντροστοιχίες και καθαρά νερά που τρέχουν μες από στομάτα Νυμφών σέ μαρμαρένες δεξαμενές.

— Τ'α δάση μας με τόν ίσοο τους, άπάντησε ο Μενάλκας, είνε πιο όμορφα από τούς στενόχωρους δρόμους σας. Τ'α λιβάδια μας στολιώνονται από ώραία λουλούδια. Όχι, δέν πάω στην πολιτεία...

— Έκει θά ιδής, τού έπε ο Δισχύνης, κοπέλλες ντυμένες στό μετάξι, που ή θοριά τους δέν μαυρίζει άπ' τις άχτίδες τού ήλιου. Είν' άσπρες σάν τού γάλα κι' έχουν για στολίδια άκριβά μαργαριτάρα. Οί μουσικοί θά μαγέχουν την άκού σου μ' άρμονικές μελωδίες...

Δέν υποσεί νά βοθηθί άλλη νέα πιο όμορφη άπ' τή μεγαλύτερή βοσκασία μου, άποκριθηκε ο Μενάλκας. 'Ηθελα νά τή έθελπες όταν φορούε στα μαλλιά τή δροσερά τριαντάφυλλα και πολυχρώμα στεφάνια. Ω, τί ώραία που είνε όταν καθόμαστε οί δυό μας κάτω άπ' τόν ίσοο τόν δέντρου και πλάι μας μορμολιέρι τού ροκιά!... Αιτή τότε άρχίζει τού τραγούδι, και δέν ξέρεις τί ώραία που τραγουδεί... Έγώ τή συνοδεύω με τή φλογέρα κι' ο άντίπαλος μένει μακριά τ'α τραγουδία μας. Όχι, όχι, δέν παρταίω μαζύ σου στην πολιτεία...

— Τί θέλεις λοιπόν νά σου προσφέρω, βοσκέ; Ξαναρόησε ο κνηγός. Άνοίξε τή χούφτα σου και πάρε αυτό τού χρυσάρι που σου χαρίζω...

— Τί τού χορεύω, Ξένη, τού χρυσάρι σου; άπάντησε ο βοσκός. Τί ν' άγοράσω με τού χρυσάρι σου, τούς καρπούς τών δέντρου, τ'α λουλούδια τών λιβαδιών ή τού γάλα τών προβάτων μου;

— Τί θέλεις λοιπόν, έντιμημένε βοσκέ; Πός μπορώ νά Ξεληρώσω την ευεργεσία σου;

— Αν θέλης, έπε ο βοσκός ύστερα από κάποιο διαταγμό, δός μου τού φλασάκι που έχεις χορημαμένο στό πλευρό σου. Αυτό τού δώρο μου φτάνει.

Τότε ο κνηγός μ' ένα χαμόγελο χαλάρωσης έδωσε στό Μενάλκα τού φλασάκι κι' έκείνος, μόλις τού πήρε, άρχισε νά χοροπηδά στα χούρτια σαν κατσικί άπ' τή χαρά του...

